

Noaptea de adio

Locotenent Alecu Toma,
fragment din romanul în lucru – „La capătul nopții”

...Fata privea tăcută, pe fereastră. Din când în când îmi mai arunca o otheadă, prinzând parcă un firicel din gândurile mele. Ne-am terminat țigările în același timp și am intrat, reluându-mi locul, cuminte, în compartimentul de clasa întâi. Cu *Prințul Valkovski* al lui Dostoievski în față, păream un intelectual veritabil, poate un pic absent.

Apoi am surprins-o studiindu-mă, după care, la scurt timp, a întins un picior pe marginea scaunului din fața ei, adică pe al meu, atingându-mă ușor, cu glezna. M-am uitat la ea. A zâmbit. Cu acel zâmbet ștrengăresc, plin de dedesubturi, care spune întotdeauna mai mult. Cu ochii în carte, timid, am făcut față provocării cu brio, prefăcându-mă că nu am simțit absolut nimic. Valkovski însă se duse undeva departe, ca și celelalte personaje din roman și din compartiment. Exista doar glezna ei, care păstra contactul într-un mod suspect de plăcut cu genunchiul meu. N-a trecut mult și piciorul celălalt s-a întins aproape într-o poziție similară, încadrându-mă într-un mod familiar, aproape intim. De data asta îi atingeam amândouă picioarele, iar ea zâmbea abia imperceptibil, dar continuu. Am stat așa un timp, poate două minute, după care piciorul drept i-a revenit pe podea, apoi și stângul. Apoi s-a ridicat agale pentru încă o repriză de fumat. De data asta am simțit că am mai mult curaj. Parcă citindu-mă, ea îmi oferise cu bună știință ocazia de conversație. Apucasem să citesc pe coperta cărții ei că există un coeficient de inteligență emoțională care se poate modifica, spre deosebire de IQ, pe care, din păcate, sau din fericire, îl cărăm cu noi până la moarte, așa că știam ce să o întreb. Prin urmare, iar la geam, amândoi.

— Inteligența emoțională e variabilă, nu?

— Da.

Sincer, mă așteptam la un răspuns mai elaborat. Mai ales după acele atingeri din compartiment, pe care nu le crezusem chiar nevinovate.

— Ești psiholog?, am întrebat, crezând că, măcar de data asta, mă va salva.

— Da.

Nu ieșea nimic. Trebuia să mai încerc. Nu prea am mai apucat însă pentru că a intrat în

compartiment. Eu am mai rămas vreo zece minute la geam. Se făcuse deja seară și parcă nu trecuseră decât trei minute de când, cu un banal accelerat, străbăteam drumul în sens invers, în căutarea aventurii. Mă uitam la becurile care apăreau la răstimpuri și nu știu la ce mă gândeam. Probabil la faptul că m-au fascinat întotdeauna. La fel și noaptea. Am revenit în compartiment, împăcat cu mine însumi că vorbisem, că n-am pierdut foarte multe nediscutând pe tot parcursul drumului și hotărât să fiu indiferent față de tot ceea ce se va întâmpla în jurul meu, până la destinație. Citeam, ținând în mâna dreaptă semnul de carte pe care, la un moment dat, l-am simțit alunecând ușor. Cu un gest familiar, psihologa l-a însușit, dar nici gând să mi-l restituie. Se juca distrată, cu el, privindu-mă într-un fel destul de ciudat. M-a făcut să surâd. După câteva minute, foarte relaxați, am ieșit din nou pe culoar.

— Când am plecat spre Cluj, i-am mărturisit, am mers în compartiment cu un nebun. De fapt, nu cred că era chiar nebun, dar în orice caz, avea o boală psihică, pentru că își pierde memoria. În două minute uita ce spunea. Așa am eu noroc... De data asta am văzut clar că devenise receptivă.

— Interesant!, a exclamat, mă atrag nebunii...

— Crede-mă, asta nu era deloc interesant. Nu ți-am spus că-și pierde memoria? Nu era deloc coerent. Înjura în compartiment, murmură tot timpul, ce mai, îmi era și frică să dorm, gândindu-mă că mă strânge de gât.

— Rămân la părerea mea, era un tip interesant. Nebunii de genul acesta mă fascinează. Știi, poți prinde de la ei frânturi de povești spuse fără autocenzură. Frânturi de viață. Au un univers tare bogat. De fapt, tu ce crezi, noi suntem normali?

Intrase mai mult decât mă așteptam și asta era tot ceea ce conta, deocamdată. Am început să-i vorbesc despre normalitate, pe un ton jos, cald. Cred cu adevărat că anumite norme sociale vin în contradicție cu firea umană, vin pentru a obstrucționa un individ, dar mai cred că societatea a fost adusă în acest secol al vitezei la imposibilitatea de a supraviețui în afara normei, așa că, i-am spus:

— Cred, totuși, că există un anume gen de normalitate, că sunt reguli pe care majoritatea le-a acceptat tocmai pentru faptul că fac bine majorității, fără să țină cont de fiecare individ, în parte. Asta mi s-ar părea imposibil, chiar.

— Da, așa este. Vreau să fac un curs de terapie familiei. Mă interesează tare mult felul în care se manifestă cuplul în societatea actuală. Nici o relație de-a mea nu a ținut mai mult de trei luni. Acum, cuplul este într-o criză de reguli. Nu mai are valori. Este o adevărată nebulosă.

— Păi, nu tu erai împotriva regulii, nu spuneai că educația ne face mai mult rău decât bine, că ar trebui să fim mai liberi? Până la urmă, căsătoria este o convenție socială. Doar nu vrei să discutăm despre apariția ei sau despre cât de agreată a fost această instituție dăătoare, în cea mai mare parte, de frustrări și de neîmpliniri.

— Nu, dar vezi tu, oamenii ar trebui să fie liberi. Eu îmi doresc o viață de cuplu în care să mă simt liberă. Am fost la Cluj să termin ceva. Am terminat. E vorba despre o relație mai veche, care nu avea un final.

— Acum are?

— Da, acum are.

— De acolo mușcătura de pe gât?

A tăcut, confirmând doar din pleoape, cu același zâmbet ștrengăresc, abordat când m-a atins.

— Nu știu dacă să-i spun iubitelui meu. Ce zici, să-i spun?

— Păi... depinde. Eu nu i-aș spune. Și știi de ce? Pentru că există mai multe feluri de a înșela. Eu nu văd trădare în simplul fapt că faci sex cu altcineva. E ca și cum te-ai masturba. Totul e să nu te îndrăgostești. Cred că aici te condamnă mai mult conștiința decât persoana lângă care, până la urmă, trăiești.

— Nu cred că ar înțelege. Dar, dacă nu va înțelege, nu are decât să plece. Eu nu pot trăi lângă un om căruia să nu-i spun ce fac.

— Poate că ai dreptate. Cred că suntem prea adânc pătrunși de acea educație despre care vorbeam mai devreme ca să putem privi atât de senin această problemă a relației sexuale extra-cuplu. Eu, teoretic, o accept și o practic. Dar nu știu cât aș fi de conciliant cu persoana care m-ar înșela. Cred că s-ar rupe ceva...

Trenul trecuse de mult de Ploiești. Până și ultima persoană din compartiment coborâse. Rămăseserăm doar noi doi. Cam în douăzeci de minute estimam intrarea în Gara de Nord.

— A fost superb la Cluj, mi-a spus la un moment dat. O noapte de vis. Trebuia să fac asta!

— Regreți?

— Nu. Singura dilemă este că nu știu cum o voi scoate la capăt mâine. Va trebui să port eșarfă, să nu-mi vadă mușcătura, asta dacă nu mă hotărâsc să-i spun imediat. Știi, pentru mine sexul este o latură importantă a personalității mele.

— Nu știam că sexul este o latură a personalității!

— La mine, da. De când mă știu. Și o fac de când mă știu. La cinci ani, ai mei m-au dus la doctor pentru că..., știi tu... Ce să fac? Îmi place!

— Ești, cum s-ar spune, o micuță nimfomană...

— Da. Doamne, ce mult a trecut de când n-am mai sărutat o fată!

— Să înțeleg că îți plac și fetele?

— Da, dar mai mult băieții. Uneori mi-e dor să mângâi o fată. E diferență între comportamentul nostru sexual și al vostru.

— ?!

— Da, să știi. Uite, când suntem mici, dacă o fetiță se lovește, celelalte, în grup, încearcă să o ajute, nu știu ce să-i mai facă, cum s-o împace. La băieți, în schimb, dacă unul se lovește, ceilalți nu știu cum să facă să continue mai repede jocul. Noi ne ținem de mână, ne mângâiem, și asta încă de foarte tinere. Voi sunteți cu totul altfel...

— Da, suntem altfel. Dar și tu ești altfel, da, da, ești cu totul altfel decât o fată obișnuită. Știi, am simțit latura ta sexuală... Parcă plutea ceva în aer, pe lângă tine. Cred că emani ceva. O să-ți vină să râzi, dar am fost tare tulburat când m-ai atins cu piciorul.

— Știu. De asta te-am și atins. Era aproape o certitudine că te vei excita. Și eu am simțit că e ceva în legătură cu tine. Animalic, vorbind. Dar nu aveam de unde să știu că te pasionează psihologia. Acum, că știu...

S-a aplecat ușor, punându-mi o mână pe tâmplă în cel mai gingaș mod cu putință. Peste vreo zece minute, când am coborât din tren, eram mai mult ca sigur că în trei luni, cel mult, între noi doi se va așterne, perfidă ca un blestem, cel puțin pentru ea, încă o noapte de adio. A câta, oare?